

[Fischer]

Det samme gjorde Venstre, Det Radikale Venstre og også Socialdemokratiet. Jeg tror, at vi alle husker en annonce i Det Fri Aktuelt i november måned under overskriften »Politik handler om mennesker«, og det kan vi vist alle være enige om. I den annonce – jeg kan se, hr. Svend Auken stadig er enig – udtrykte hr. Svend Auken det på denne måde:

»Uenigheden mellem Schlüterregeringen og os er ikke om lavere skat, men om, hvem der skal have lettelse, og om, hvem der skal betale.«

Hr. Svend Auken konstaterede: »Vi ønsker mindre skat på arbejde.«

De forslag, som KV-regeringen nu har fremsat, er jo udtryk for, at vi meget målbevidst stræber efter et forlig. Regeringen viser igen sin gode vilje. Hvis Socialdemokratiet er rede til at indfri de løfter, man fremsatte før og under valgkampen, burde det være en enkel sag at nå til enighed. Regeringen lægger op til et bredt samarbejde og til en løsning bygget på mange af de modeller, som såvel regeringen som Socialdemokratiet før valget kunne acceptere.

Lad mig minde om de socialdemokratiske beslutningsforslag fremsat den 15. november, der som et hovedpunkt taler om at sikre real-lønnen forud for de kommende overenskomstforhandlinger gennem skattenedsættelser og nedsatte takster og kontingenter og om forbedring af konkurrenceevnen. Der henvises i bemærkningerne til partiets forslag om at afskaffe 6 pct.-skatten for alle indkomster under 200.000 kr. og til udviklingen hen imod lavere marginalskatte i lande, vi sammenligner os med.

I novemberforslagene talte Socialdemokratiet også om, at det haster med at få tilrettelagt omstillingerne på skatteområdet, hvis Danmark ikke skal tabe vigtige skridt i forhold til vore konkurrenter. Hr. Svend Auken tilkendegav også, at hvis man sikrede de indtægtsgrupper, der omfatter hovedparten af FTF's og LO's medlemskreds, substansielle skattelettelse, er der håb om at nå fornuftige overenskomster.

Jeg har nævnt disse centrale passager i de socialdemokratiske forslag for at understrege nogle af vore vigtige fælles holdninger til, hvilke skattepolitiske initiativer vi bør tage, og hvilken virkning de vil have i forhold til overenskomstforhandlingerne og i forhold til konkurrencen med udlandet. Det Konservative Folke-

parti mener altså, at det må være muligt at nå til fælles løsninger, når der er sådanne markante sammenfald i opfattelsen af mål og midler.

Regeringens skatteforslag er, som det detaljeret fremgår af lovforslaget, fuldt finansieret krone for krone. Her må jeg sige til hr. Svend Auken, at der ikke er tale om kreativ bogføring, og til hr. Lykketoft, at der heller ikke er tale om en mindefond. Kunne vi dog ikke blive fri for disse socialdemokratiske papmachéudtryk? De hører ikke hjemme i en seriøs debat. Valgkampen er som bekendt overstået, og det er på tide at lægge klicheerne til side.

Regeringens forslag betyder, at omkring 800.000 lønmodtagere slipper for at betale 6 pct.-skatten som følge af den foreslåede forhøjelse af bundfradraget. Forslaget indebærer endvidere, at skattelettelsen bliver ens for ægtepar, hvor den ene ægtefælle har hele indtægten, og for ægtepar med samme indkomst, der tjenes af begge ægtefæller.

Forslaget betyder sammen med nedsættelse af a-kasse-kontingentet, at et overordentlig stort antal mennesker bliver positivt påvirket af regeringens forslag.

Jeg vil også gerne nævne forhøjelsen af børnefamilieydelsen, så den på årsbasis bliver 7.700 kr. pr. barn i alderen 0-6 år. Hertil kommer en takstreform for offentlig dagpasning med bedre søskendeordning og en fripladsordning, der alt i alt vil gøre det lettere for børnefamilierne. Ingen skal derfor kunne hævde, at regeringens forslag har et asocialt præg – tværtimod.

Som borgerlige politikere præsenteres vi alt for ofte for grove klichéagtige påstande, især når det drejer sig om vor holdning til den offentlige sektor. At disse udfald er urimelige og usande, burde mere end 8 års borgerlig regeringsperiode for længst have vist. Det Konservative Folkeparti betragter en velfungerende offentlig sektor som en betingelse for et godt samfund. Lad os dog kunne føre en rimeligt balanceret dialog om, hvordan denne sektor skal indrettes. Det må være muligt at diskutere spørgsmål som øget effektivitet, færre skranker, flere kvalifikationer, bedre samarbejde og større tilfredshed hos såvel borgere som ansatte uden konstant at skulle møde beskyldninger om negativitet over for det offentlige.

Jeg vil også gerne nævne den vigtige debat om boligpolitikken, hvor det er den konservati-